

at Afskillelsen ikke kan tilstedes uden igjennem en ny Udskykning. Det maa være den samme Tanke, som Lovforslagets § 3 har villet udtrykke. Men der er en ganske eiendommelig Grund til Reglen, som den fastsættes i Udskykningslovgivningen, og det er Kontrolten for Skattevesenets Skyld med, at enhver Eiendom er ansat til sit Hartkorn, hvilket jo fører med sig, at, naar en større Eiendom skal deles i flere, da modtager enhver enkelt Del sit bestemte Kvantum Hartkorn. En saadan Bestemmelse synes nu imidlertid ikke at være nødvendig med Hensyn til Fæstegodset, der enten det saa er delt eller samlet, jo, om jeg saa maa sige, svarer Skat igjennem Besidderen, nemlig Godseieren. Ogsaa her er Ordet „forenede“ derhos ikke forekommet Flertallet at være heldigt, og det tror overhovedet, at man uden Betænkelighed kan stryge denne Del af Paragrafen. Dens vigtigste Del er dog unegtelig dens første Bestemmelse om Benyttelsen og Brugen af de i Fremtiden fremkommende Parceller; men jeg skal i saa Henseende slutte med det Samme, hvormed jeg begyndte mine Bemærkninger om Paragrafen, at den er forekommet Flertallet at være for streng. — Dersom nu denne Anskuelse, maatte finde Gjensvang i Thinget, saa er det en Selvfølge, at den Slutningsbestemmelse i § 4, der hviler paa Bestemmelsen i § 3, ogsaa maa udgaa, og det er Grunden til, at Flertallet under Nr. 9 har foreslaaet, at den sidste Bestemmelse i § 4 skal udgaa.

§ 4 gaar jo ud paa at fastsætte en Begrænsning af den Berettigelse, som ved Forordningen af 8de Juni 1787 og 27de September 1805 er givet Forbødten til at indtage Fæstejord til Skovs Opelsning og Fredning. Denne Berettigelse til at indtage Fæstejord blev, som de nævnte Forordninger udtrykkelig selv sige, givet med Blikket rettet paa Almenvellets Fremme, paa Skovs Opelsnings Fremme. Lovforslaget har ment, at der ikke længere er Anledning til at bevare denne Ret for Godseierne i dens hidtilværende fulde Omfang, og det har angivet den almindelige Begrænsning, at Retten i Fremtiden kun skal kunne udøves, naar Gjennemsnittet af de paa Jorden ved Matris-

kuleringen satte Lærter er 5 eller derunder; men § 4 har dog ved Siden deraf aabnet Udgang for Godseierne til at fortsætte allerede paabegyndte, men endnu ikke fuldførte Skovanlæg. I Hovedtanken er nu Udvalgets Flertal fuldstændig enig med Lovforslaget og altsaa med Regjeringen; men det har ment, at den Udgang, der i Slutningen af § 4 aabnes Godseieren til at bevare Friheden ved inden 1ste Januar 1874 at godtgjøre for Indenrigsministeriet, at en saadan Inddragning af Fæstejord er nødvendig til Fuldførelsen af et allerede paatænkt og paabegyndt, men endnu ikke fuldført Skovanlæg, gjerne kan udvides noget. Det har for det Første ment, at, da Lovforslaget, saaledes som det forelaa for det høie Thing i forrige Samling, allerede satte Tidsgrænsen til den 1ste Januar 1874, saa er der nogen Anledning til, da vi siden da ere rykkede en hel Del Maaener frem i Tiden, at udvide Terminen indtil den 1ste Januar 1875. Indtil denne Tid skulle det altsaa tillades Godseierne at indgive saadanne Andragender til Indenrigsministeriet, hvori de godtgjorde, at de havde lagt Planen til et vist Skovanlæg, og at dette var paabegyndt. Men, naar en saadan Frist indrømmes, saa mener Flertallet fremdeles, at det turde var tilstrækkeligt, at det ved den nævnte Leilighed godtgjøres, at Skovanlægget er paabegyndt, og at det ikke skal være nødvendigt at godtgjøre, at Planen tidligere har været lagt, og at Begyndelsen af Værkets Udførelse er sket før den 1ste Januar 1873. Det er dertil, at Flertallets Endringsforslag under Nr. 6 og 7 til § 4 sigte. Terminen „1874“ udvides ved Forslaget under Nr. 6 til „1875“, og i den 5te og 6te Linie af Paragrafen foreslaas det under Nr. 7, at de Ord: „efter en tidligere lagt Plan og før 1ste Januar 1873“ skulle udgaa, saaledes at det altsaa bliver tilstrækkeligt, at det inden den 1ste Januar 1875 godtgjøres, at et saadant Skovanlæg er paabegyndt. Flertallet har saameget mere troet at burde foreslaa dette, som det meget ofte ikke vil afhænge af Godseieren, om han har kunnet paabegynde et saadant Anlæg, idet Eiendommen jo kan være givet i Fæste og han, efter Loven af 19de Februar 1861,